

HOOFDSTUK 28

SPLITSENDE WEGEN

De wegen van Vittore, Felix en Nielsen scheidden zich bij de dam. Vittore had hun spullen uit de wagen gehaald, de sleuteltjes van de handboeien op het asfalt gelegd, en was met de zwarte Peugeot vertrokken. Met enige moeite had Nielsen de sleuteltjes opgeraapt en de handboeien van Felix losgemaakt, waarna Felix Nielsens handboeien verwijderde. De computernerd was blij dat hij de pijnlijke afdruk rond zijn polsen soepel kon wrijven. Direct daarna pakte hij zijn MacBook uit de rode Kipling rugzak.

‘Het wordt nog een lange weg naar huis’, verzuchtte Nielsen terwijl hij de invallende duisternis langs het kanaal monsterde. Felix zette zijn MacBook aan. Het licht van het scherm wierp een warme gloed op zijn gezicht.

‘Hé kameraad, kan je thuis je mails checken? Ik heb het koud!’

Felix schudde van *nee*. Nielsen doorzocht de rugzak, kon niets te eten vinden.

‘Geloof jij dat verhaal van die *ePG 2.0* worm?’ vroeg Nielsen. Felix haalde z’n schouders op.

‘Eigenlijk is het simpel. Stel dat die theorie van Vittore klopt, dat Enrico inderdaad iets van plan is met de worm. Wat heeft die choreograaf dan nodig?’

Nu haalde ook Nielsen z’n schouders op. Hij liet het antwoord over aan de computerkenner van *Team Mortis*.

‘De worm zelf, de broncode van het virus. Die zou hij gestolen hebben op dvd. Check! Maar, wat is eigenlijk nog belangrijker dan die broncode?’

‘Ik zou het niet weten ...’ antwoordde Nielsen.

Felix zuchtte geïrriteerd.

‘Heb jij eigenlijk wel geluisterd daarnet?’

‘Denk jij dan dat ik één woord van jullie computergezwam begrepen heb?’

‘De *ePG 2.0* worm werkt alleen als je een breed netwerk van besmette computers hebt. Dus, als Enrico die worm binnenkort ook echt wil gebruiken, dan moet hij allereerst in staat zijn om super veel computers te besmetten met een Trojaans paard. En hoe kan Enrico super veel onschuldige gebruikers bereiken?’

Nielsen wist weer geen antwoord. Hij wilde het zelfs niet proberen om een antwoord te verzinnen!

‘Via Facebook’, knikte Felix en hij toonde de pagina van Enrico Moretti. ‘Ik heb het altijd raar gevonden dat die freak een pagina bijhield over Laisa Blanco en Rachele Traini. Wat als het een dekmantel is om Trojaanse paarden uit te sturen?’

Nielsen knikte. ‘Dan zou het verhaal van Vittore kloppen.’

Felix was iets op het spoor ...

Nielsen volgde geboeid elke stap die de computertovenaar op zijn scherm zette. De Facebookpagina van Moretti had inmiddels al meer dan negen miljoen fans over de hele wereld. In een nieuw bericht kondigde de choreograaf aan dat de unieke voorstelling van *Romeo & Juliet* live uitgezonden zou worden op internet, met 3.274.834 *likes* tot gevolg. Felix klikte door de tekstberichten en gromde bij zichzelf omdat hij niets kon vinden.

Hij opende de map met foto’s en zocht tussen de vele afbeeldingen die Enrico op het net had geplaatst. Eén plaatje trok de aandacht van Felix: een foto waar Enrico naast Laisa zit. De pixels van de foto waren niet overal even zuiver. Felix streek met zijn vingers over het scherm van de laptop.

Nielsen keek gefascineerd mee.

‘Wat is er?’

Felix klikte op de foto om een vergroting te krijgen. Het duurde

een paar seconden voor de foto verscheen. Het lampje van zijn harde schijf knipperde kort, maar nerveus.

‘Het is gebeurd!’ schrok Felix terwijl de foto op het scherm verscheen.

‘Wat is er gebeurd?’

Felix opende een zwart scherm en doorzocht de geschiedenis van zijn computer. Hij vond de gegevens van de download van de foto terug. Tussen de witte letters op zwarte achtergrond las Felix dat hij met de foto een klein bestandje naar zijn computer had gehaald. Het was weggeschreven naar een systeemmap. Niemand zou het er ooit terugvinden of terugzoeken, een kleine *file* met bestandsnaam 23983920EPG.TIF.

‘Merde! De klootzak!’ Felix had op zijn MacBook het beste systeem met de beste virusscanners en zelfs hij had niet door dat ook zijn computer al enkele dagen geleden besmet werd met een Trojaans Paard, simpelweg door het downloaden van de foto van Enrico en de vermiste Laisa.

Felix klapte z’n laptop dicht. Nielsen staarde zijn vriend vragend aan.

‘Vittore had gelijk’, verzuchtte Felix. ‘Enrico is iets van plan en negen miljoen Facebook gebruikers helpen hem daarbij.’

*

Andreas voelde zich opgelucht toen hij samen met Erika het drukke centrum van Verona achter zich liet. Er waren nu twee mogelijkheden voor het uitgedunde Mortis team. Of Brian Bailey zou hun morgen nieuwe instructies geven, als Andreas hem te pakken kreeg, of Andreas zou met Erika vluchten naar *Site X*. Dat was de locatie die de vier tieners voor aanvang van de missie afgesproken hadden.

Als de ploeg uit elkaar zou vallen, in een crisissituatie of in zware nood, zouden ze desnoods op eigen houtje naar het vluchtadres reizen en daar hergroeperen.

‘Lausanne, Avenue de Trivoli 323C, Zwitserland’, mijmerde An-

dreas. Hij huiverde bij het idee dat ze het adres echt zouden moeten gebruiken.

Maar dat was voor morgen. Nu waren ze nog in Verona, in Italië. Andreas stuurde de zilvergrijze Jaguar E-Type keurig over de kronkelende en heuvelachtige asfaltweg. Het licht van de autolampen schoot wild over de bomen links en rechts. De jongen concentreerde zich op de weg, omdat hij voelde dat hij eigenlijk te moe was om te rijden. Ook het roodharige meisje naast hem had alle moeite om haar helblauwe ogen open te houden. Het was de honger die haar wakker hield.

‘We zoeken nog iets om te eten,’ zei Andreas, ‘een simpel moteltje, en dan kunnen we een beetje gaan slapen, oké?’

Erika bedankte met een lieve glimlach, voor ze weer naar haar vingers staarde. In haar handen lag het hangslot dat Nielsen haar de eerste dag had gegeven. Dit was een van de weinige spulletjes die Erika niet in de academie achtergelaten had toen ze halsoverkop vluchtte voor Enrico. Ze droeg het cadeautje van haar neef als een geluksbrenger dicht bij haar, in de achterzak van haar jeansshort.

Nu probeerde ze de tijd te doden, en met een haarspeldje het hangslot open te krijgen. Gefrustreerd klikte ze in het sleutelgat. Vele uren prutswerk hadden nog niets opgeleverd. Zo’n slot kraken was geen kwestie van kracht maar van superprecisie.

Andreas zag de doffe lichtreclame van tankstation ‘Marzo’ tussen de takken verschijnen. De benzinemeter van de Jaguar stond al behoorlijk laag en in de grauwe shop van het tankstation brandde, ondanks het late uur, nog licht. Hij parkeerde de cabrio keurig naast de pomp, nam voor alle zekerheid zijn pistool uit het handschoenenkastje en verstopte het in de achterzak van zijn jeans. Hij duwde het portier open en de warme gezelligheid in de auto glipte weg voor de frisse boslucht. Erika bleef het hangslot bestuderen.

‘Laat me raden. Jij blijft in de auto zitten?’ vroeg Andreas.

Erika knikte en wreef haar armen warm.

‘Kan de deur weer dicht?’

Andreas nam de benzineslang en liet de scherp geurende brandstof in de tank lopen. Hij liep over het asfalt naar de winkel, opende de glazen deur en zag achter de toonbank een dikke, ongeschoren Italiaan zitten die naar een klein tv'tje keek: betaal-tv. Hij staarde Andreas verbaasd aan, alsof hij zo laat geen klanten meer verwachtte, en knikte onvriendelijk. Dan keek hij naar buiten, naar de zilveren Jaguar en het mooie meisje dat op de passagiersstoel zat. Hij gromde geërgerd. *Vervelende snobs met hun geld, hun mooie auto's en hun mooie meisjes!*

Andreas zag in een hoekje wat etenswaren liggen en liep tussen de rekken door naar de zijkant van de winkel. Met een korte zoem trilde de gsm van de zweterige uitbater op de toonbank. Het was maar een van de vele tientallen toestellen in Verona die op dat moment een sms ontvingen. De dikzak begreep er niets van toen hij op zijn schermpje *Erika Fabiano* zag staan. Vervolgens kreeg hij een fotootje te zien van een mooi, roodharig balletmeisje van een jaar of zestien. De uitbater tuurde door de vitrine naar buiten en schrok toen hij in de grijze Jaguar het meisje herkende, met de meest heldblauwe ogen die hij ooit gezien had ... en rood halflang haar.

De man keek steels naar Andreas, tikte snel een uitroepteken in op zijn gsm en retourneerde het bericht naar zijn goede vriend Pablo Ricci. Andreas kwam naar de toonbank en legde een paar zakken chips en suikerwafels op het glazen blad. De uitbater moffelde z'n gsm weg en forceerde een brede glimlach. Andreas was verrast door die plotselinge vriendelijkheid. Waar had hij dat nu opeens aan verdiend?

'67,35 euro per favore.'

Andreas haalde twee oranje briefjes van 50 euro uit zijn leren portefeuille en legde die op de toonbank.

'Oops! Solo un secondo, vado a prendere il resto', brabbelde de uitbater voor hij met het geld naar zijn privévertrekken liep. Andreas zuchtte geïrriteerd. Moest die dikzak echt in zijn woning op zoek gaan naar 32,65 euro wisselgeld? Had hij nooit eerder klanten gezien?

Andreas nam de chips en suikerwafels van de toonbank en trot-

seerde de koele buitenlucht. Hij opende het portier van zijn Jaguar en gooide de etenswaren op Erika's schoot.

'Kan je dat nu geloven? Moeten we nog wachten omdat die vetzak wisselgeld moet zoeken!'

Erika trok de zak Bolognese chips open, haar favoriete smaak. Opgewekt stak ze een handjevol chips in haar mond. Andreas hield de vitrine scherp in het oog en klopte ongeduldig met z'n vingers op het dashboard. Nog geen uitbater te zien.

'Kom, we gaan weg', zei Andreas en stopte de sleutel in het contactslot.

'Ga je niet terug?' sprak Erika met volle mond. 'Dan kan je voor mij nog een colaatje meenemen.'

Andreas moest even slikken. Erika glimlachte zo lief ze kon.

'Het is al goed', knorde hij, en hij stapte weer uit. Net toen hij de deur van de shop wilde openen rinkelde de smartphone in zijn broekzak. Andreas herkende het nummer op het display niet onmiddellijk en klikte de groene telefoon aan.

'Andreas.'

'Hé, *copain!* Lang geleden hè?'

Andreas kon het haast niet geloven dat hij de stem van Felix hoorde. De hemel klaarde op.

'Felix, ben jij dat?'

'Ja, wie anders?'

Andreas keek om naar de Jaguar, wees naar zijn telefoontoestel, en stak blij zijn duim omhoog. Erika glimlachte.

'Man, waar hebben jullie zo lang gezeten? Alles goed met jullie?' vroeg Andreas.

'Yep, alles oké. Met jou en Erika ook?'

'Ja, *ça va*. Ze zit in mijn auto. Maar we hebben wel een serieus probleem.'

'Hallo? Andreas?'

De verbinding was niet perfect. Andreas keek op zijn scherm. De balk van het bereik was zo goed als leeg.

'Het zal wel aan mij liggen', kwam Felix haperend door. 'Ik bel je

met mijn MacBook, in het midden van de bossen van Verona. We zitten aan de dam van dat spookdorp. Weet je nog wel?’

‘Hallo Felix? Ik denk dat het mijn schuld is. Ik heb bijna geen bereik hier.’ Andreas keek nerveus om zich heen. Naast de shop stond een ouderwetse telefooncel.

‘Ik bel je met een vaste lijn terug. Tot zo!’

Hij verbrak de verbinding en stapte de cel binnen. Opgelucht zocht hij een paar euromunten in zijn portemonnee en toetste Felix’ nummer in. Toen de beltoon overging liet hij de muntstukken in het toestel vallen, een paar seconden voordat Felix opnam.

‘Aha, je bent er weer’, lachte de Franse jongen.

‘We hebben serieus wat bij te praten.’

Erika staarde naar de telefooncel. Andreas gesticuleerde druk maar enthousiast. Het leek erop dat hij goed nieuws zou brengen.

Andreas klemde de hoorn tussen zijn oor en schouder, en deed kort verslag van wat Erika meegemaakt had.

‘Erika moest vluchten uit de academie. Moretti wilde haar van kant maken. De smeerlap!’

‘Dat was ook wat Vittore ons vertelde: dat Moretti achter de ontvoering van Laisa Blanco en Rachele Traini zit. Maar, dan ken je nog niet eens de helft van het verhaal!’

Erika had de zak Bolognese chips tussen haar benen gestopt en peuterde opnieuw met de haarspeld in het hangslot van Nielsen.

‘Kom op, rotding.’

Plotseling voelde ze een kleine klik, terwijl ze zachtjes op de haarspeld duwde. Haar mondhoeken gingen direct de hoogte in en haar hart sloeg sneller. *Voorzichtig links, een beetje druk naar rechts.* Met één vlotte draai schoot het hangslot los! Erika kon gewoon *niet* geloven dat het haar gelukt was! Ze vond het superknap van zichzelf!

Alsof hij uit het niets kwam, doorbrak een donkerblauwe Merce-

des Vito de stilte van de nacht. De wagen scheurde van de asfaltweg het tankstation op en had de Jaguar in het vizier.

De Vito schampte de neus van de zilveren bolide toen hij dwars voor de cabrio tot stilstand kwam.

Erika voelde de schok en staarde verbaasd voor zich uit. Voor ze het goed en wel besepte stoven twee mannen op haar af, allebei met een wapen in de hand.

Andreas hoorde het lawaai en draaide zich om in de telefooncel. Hij zag hoe het portier van zijn Jaguar werd opengerukt. Een gespierde man sleurde Erika bij haar arm uit de wagen, liet het meisje hard op het asfalt vallen, en trapte haar op een smerige manier na. De andere man greep Erika bij haar polsen en wrong die pijnlijk achter haar rug. Het meisje gilte van de pijn.

‘Nee, alsjeblieft! Niet doen!’

‘Oh nee! Erika!’ was alles wat Andreas nog fluisterde. De hoorn van de telefoon glipte uit zijn handen en hij liet Felix ontredderd achter, aan de andere kant van de lijn.

‘Andreas? Andreas, wat is er?’

De adrenaline stooft de Italiaanse jongen door het lichaam. Hij nam zijn wapen uit de achterzak van z’n jeans en sloop zo snel hij kon naar de benzinepomp.

Erika trapte hysterisch om zich heen in een poging zichzelf te bevrijden. De twee mannen bonden haar handen met plastic strips bij elkaar en sleurden haar naar de Mercedes Vito. Hardhandig knoopte een van de mannen een zwarte blinddoek voor Erika’s ogen. Ze kon geen kant meer op. Het duurde allemaal hooguit een halve minuut, een rush, voordat de mannen het meisje in hun macht hadden. Erika werd achter in de laadruimte van de Vito geduwd.

Net toen een van de belagers de deuren wilde sluiten, voelde hij een koele loop tegen zijn slaap. De man schrok. Andreas bleef ijzig kalm.

‘Niet bewegen, of ik knal je kop eraf.’

Ook de andere man schrok en wilde zijn wapen trekken, maar Andreas spande zijn pistool op.

‘Dat zou ik niet doen,’ zei hij rustig, ‘of je vriend gaat eraan.’

De twee mannen staken hun handen in de lucht. De omgeving sliep en was ijzig stil. Enkel het hysterische snikken van Erika klonk over het terrein.

‘Heeft Enrico jullie gestuurd?’

De mannen zwegen.

‘Vertel hem dan maar dat iedereen met z’n fikken van mijn vriendin af moet blijven. Begrepen? Maak haar los!’

Er werd alleen maar wat gemord.

‘Nu!’

‘Jij hebt wel een erg grote mond’, zei een van de twee.

‘Maak mijn vriendin los!’

‘Ik begrijp dat je zenuwachtig bent. Daar heb je alle reden toe.’ Andreas voelde een koele tweeloop tegen zijn rug tikken. Het was de dikke en onverzorgde uitbater van het tankstation die achter hem stond met een ouderwets jachtgeweer.

‘Ik heb je wisselgeld gevonden’, zei de papzak geamuseerd. Andreas wilde vloeken. Hij begreep onmiddellijk dat het over was en liet zijn wapen zakken. De uitbater sloeg met het jachtgeweer hard in Andreas’ nek, waardoor de jongen op het smerige beton viel. In enkele seconden tijd hadden de mannen ook zijn armen vastgesnoerd met plastic strips en een blinddoek voor zijn ogen gebonden. Andreas werd opgepakt en eveneens hardhandig in de laadruimte van de Vito gegooid. Zijn knieën bonkten op het koude metaal en hij viel tegen Erika aan, die zachtjes lag te snikken.

De deuren werden dichtgeslagen en de Vito vloog het terrein af, de duistere nacht in. De Jaguar E-Type werd door de uitbater zorgvuldig naar de achterkant van het terrein gereden. Een minuutje later zou niemand meer merken dat bij het tankstation een ontvoering had plaatsgevonden.

In de telefooncel hing de hoorn nog steeds van de haak. Felix riep de

naam van Andreas een paar keer, voor de lijn automatisch werd verbroken bij het verstrijken van de betaalde tijd. Felix staarde Nielsen vanachter zijn MacBook aan en schudde gelaten het hoofd. Niets. Nielsen knikte ongerust. Ze wisten niet precies wat, maar beide jongens begrepen dat er iets vreselijks was gebeurd.

Erika en Andreas waren van de radar verdwenen.